

Bireysellik, BSS ve “Acısız Gelişim” İllüzyonu

30.07.2019 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı, komünizmin yeni sentezinin mimarı ve DKP ABD Başkanı Bob Avakian'ın en son konuşmalarından birini içermektedir. İlk kez 29 Temmuz 2019 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Bob Avakian'ın toplumda özellikle muhalif kitleler arasında bozucu etki yaratmaya devam eden “bireysellik” konusunu, “burjuva seçim düzeneğini” ve her tür reformist – liberal şemaların işleyiş mantığını somutlaştırdığı ayrıca ABD’de derinleşen faşizm tehdidine karşı gerçek kurtuluşun yolunu imlediği bu önemli konuşmanın Türkçe çevirisini takipçilerimize aktarıyoruz. Makalenin asıl kaynağı için bkz: <https://revcom.us/a/606/bob-avakian-individualism-beb-and-the-illusion-of-painless-progress-en.html>

Görünen o ki -bütün bu “iyi huylu” veya kayıtsız bireyselliğin- *acısız gelişim illüzyonunu* ısrarla takip etmekle bağlantısı var. Eğer bazı şeyler insanları rahatsız ediyorsa -ve daha da ötesinde, kendi açılardan fedakarlık ihtimalini, gerekli olan fedakarlığı içeriyorsa- pek çok kişi o şeyden uzaklaşıyor. Önceden de belirttiğim üzere, gerçekliğe tıpkı bir “büfe” gibi veya tüketici gibi yaklaşma tutumu diye bir şey var ve bu durum şu şekilde kendini gösteriyor: “*Açıkçası bu durum beni rahatsız ediyor. O yüzden bunları bir kenara bırakıyorum. Hayır buna bakmak istemiyorum, çünkü rahatsız oluyorum.*”

Bunun çok daha iğrenç ve zorbaca biçimlerinden daha sonra bahsedeceğim. Ancak kısa bir giriş olması açısından *Yeni Komünizm* kitabında bahsettiğim bir olaya değineyim; birkaç yıl önce bazı kişiler *Çalınmış Yaşamlar* afişleriyle üniversite kampüslerine gitmişti, bunlar polis tarafından öldürülen kişilerin afişleriydi (hepsi değil ama onlarcası öldürülmüştü), daha sonra birisi gelip yakınmaya başladı: “*Ben bu afişleri sevmedim, beni güvensiz hissettiriyor.*” O dönem: *Vah canım, çok üzüldüm!* şeklinde yorum yapmıştım. Bu vah canım saçmalığını şimdilik bir kenara bırakalım ve afişte de belirgin bir parçasının temsil edildiği halk kitleleri üzerine ciddi şekilde bir

konuşalım ve onların durumuna bir bakalım.

“Acısız gelişim” illüzyonunu ısrarla ve inatla takip etmenin en yaygın ve sorunlu biçimi, özellikle de kendilerini aydın olarak (veya ilerici veya “farkında” veya ne demek isterlerse o olsun) tanımlayan kişilerin, bizim çok doğru bir terimle ifade ettiğimiz gibi “BSS – *Burjuva Seçim Saçmalığı*” (İngilizcesi: BEB – *Bourgeois Electoral Bullshit*) – ve insanların kendilerini devamlı hakim sınıfların bir bölümünü temsil eden Demokrat Parti ile sınırlandırması fenomenidir. Bunlar, benim *değişim olasılığını sınırlandıran unsurlar* olarak değerlendirdiğim şeydir – çünkü bu durum, siyasi angajman açısından nispeten güvenli olan şeyin tümünden yıpranmış halidir. Trump/Pence rejimi altında faşistlerin kendi iktidarlarını konsolide etme çabaları ve işlerin gidişatı düşünüldüğünde, bu durum gelecekte kendileri açısından pek de güvenli bir şey olmayabilir. Fakat şu an için nispeten acısız gözükmektedir. Aynı zamanda tamamen etkisizdir ve ihtiyaç duyulan herhangi bir değişikliği beraberinde getirmez, bunun yerine herhangi bir fedakarlıktan ve hatta gerçek bir rahatsızlıktan kaçınırken **bir şeyler yaptığını sanmanın** bir yoludur bu.

BSS’nin yanında bu durum, kitlelerin Trump/Pence faşizmi gerçeğiyle yüzleşmemeleri ve bu nedenle, bu faşizmin temsil ettiği gerçek tehlike ve potansiyel büyük dehşetlerle orantılı bir şekilde hareket etmemeleri şeklinde kendini göstermektedir.

Şimdi geriye dönüp, bunun çok önemli bir unsuru olarak önceden değindiğim bir şeye, Trump’ın seçilmesine -halk oyu ile değil, seçim kurulu ile seçilmesine- yani gerçek anlamda kölelik kapsamına bir bakalım: Trump’a oy verenler köleliği destekleyen türden insanlardır ve bu kişiler ABD’de kölelik zamanlarından bu yana aslında ortada bulunurlar. Bunlar Beyaz Saray’da beyaz üstünlenmeciler kişilerin bulunmasına razı olan, köleliği açıkça kabul eden, bunu meşrulaştıran veya rasyonalize eden türden insanlardır. Ve bu noktada, Ron Reagan’ın (evet, Ronald Reagan’ın başıboş oğlu, aynı zamanda, büyük ödülü olan arsız bir ateisttir) çok bilgilendirici olduğunu düşündüğüm bir yorumunu düşünüyordum, kendisi şöyle diyordu: Trump’ın çok analiz eden, fazlasıyla analiz eden “tabanı” kendisi her ne yaparsa yapsın onu desteklemeye devam edecektir, çünkü *Trump’ın nefret ettiği insanlardan onlar da nefret ediyor*.

İnsanların yaşadığı ekonomik zorluklarla ilgili bütün şaşkınlıkların aksine, bu durum onların oy kullanmalarını rasyonelleştiriyor ve Trump'ı desteklemeye devam etmek için sık sık kullanılıyor, Ron Reagan'ın keskin bir şekilde belirttiği gibi Trump'ın "tabanının" da temelini bu durum oluşturuyor. Bu arada, tüm ana akım medyanın, CNN ve benzerlerinin Trump'ın "tabanı" terimini sürekli olarak nasıl kullandıklarına lütfen bir dikkat edin. "Taban" diyerek adeta nötr bir terimden bahsediyorlar. Oysa ki, bunlar bir avuç faşisttir, anlaştık mı? Ve bu edebikelamlarla ya da "temel" gibi nötr terimleri kullanarak, insanları Trump'ın ve onu destekleyenlerin gerçekte neyin temsil ettiğinden ve bunun neden olduğu gerçek tehlikenin derinliğini görmekten alıkoyuyorsunuz ve onları engelliyorsunuz. Ron Reagan'ın yorumu bu noktaya çok uygundur. Detaylı bir şekilde devam eder: LGBT bireylerden nefret ediyorlar, kadınlardan (bağımsız kadınlardan ve gerçekte tüm kadınlardan) nefret ediyorlar, Siyahilerden nefret ediyorlar, göçmenlerden nefret ediyorlar, Müslümanlardan nefret ediyorlar vb. Ve Trump da aynı insanlardan nefret ediyor.

Bu yüzden ne yaparsa yapsın, onu asla terk etmeyeceklerdir. Bu yüzden doğru bir şekilde biri kalkıp şu yorumu yapabilir: "New York'ta Beşinci Cadde'de birisini çekip vurabilirim ve nasılsa bu insanlar bana karşı gelmez".

Aynı zamanda, şu da açıkça söylenmelidir: Trump'ın savunduğu ve yaptığı her şeyden nefret ettiklerini söyleyen milyonlarca, on milyonlarca insan, bu kadar zaman sonra sokaklara çıkıp Trump/Pence rejiminin gitmesini talep eden sürekli bir seferberlik hareketinde yer almıyorlarsa, bu durum kendilerini açıkça bu faşist rejimin *işbirlikçisi* yapmaktadır, kitlesel hareketle bu rejimi göndermek yerine bu rejimi tolere etme suçuna kendilerini ortak etmektedir!

Paul Simon'dan aktarırsak: Daha da kötüsü, bu insanlar Demokrat Parti'den gelecek bir avuç mırıltı için direnişi heba ediyorlar.

Uzunca bir zaman geçti - ve halen zaman var, ancak bunun değişebilmesi için, kitlelerin nihayetinde sokaklara çıkması, sokaklarda kalması ve sağlam bir şekilde faşist rejimi göndermeye karar vermesi için pek fazla zaman da kalmadı!

Ve burada Trump'ın savunduğu her şeyden nefret eden, şiddet kullanmadan fakat sürekli eylemlerle Trump/Pence rejiminin gitmesi talebi etrafında **Refuse Fascism** ile harekete

geçmeyi reddeden milyonlar, on milyonlar için bazı çok önemli sorular bulunuyor. Eğer şimdi Trump/Pence rejiminin gitmesi talebiyle sokaklara çıkmazsanız, peki Trump yeniden seçilince (halk oyunu kaybedip, muhtemelen yine seçim kurulu sayesinde seçilirse) o zaman ne yapacaksınız? Ve eğer Trump seçimleri kaybederse (seçim kuruluyla bile olsa), ancak bu kez de sonuçları kabul etmeyi reddederse ve halen bu ülkenin başkanı olduğu konusunda ısrarcı olursa, peki o zaman ne yapacaksınız?

Bununla birlikte, kendini “sol” gösteren bazı “ilerici” entelektüellerin tehlikeli naifliği meselesine de dikkat çekmek gerekiyor. Örneğin, bu sistemdeki insan haklarının -insan hakları, sivil haklar ve sivil özgürlükler- ihlal edilmesini ifşa etmede bazı iyi şeyler yapan Glenn Greenwald gibi biri, ne zaman Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen korkunç suçlar ve dehşetler ortaya çıksa, hızla şu tip şeyler söylüyor: *“Evet ama, peki ya Hillary Clinton, peki ya Demokratlar ve onların yaptıkları korkunç şeyler ne olacak?”* Bunlar doğrudur. Belirttiğimiz gibi: Demokrat Parti, insanlığa karşı işlenen büyük bir kitlesel savaş suçları makinesidir. Ve bunun ortaya konulması gerekiyor. Aynı zamanda, Cumhuriyetçi Parti’nin de faşist olduğunun belirtilmesi gerekiyor ve eğer bunun gerçek bir anlamı ve gerçek bir önemi olduğunu anlamıyorsanız – ve birileri bu faşistlerin zorbalıklarından ve dehşetlerinden bahsettiğinde hemen çıkıp *“Evet ama, peki ya Demokratlar ne olacak?”* diyorsanız, insanları burada işleyen gerçek dinamikleri ve gerçek tehlikeleri anlamamaları doğrultusunda bizzat yönlendiriyorsunuz demektir!

Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!

Mesela Slavoj Žižek gibi biri var. Raymond Lotta’nın makalesinde çok açık ve çok doğru belirtildiği gibi *“Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!”*

Slavoj Žižek, sıklıkla “komünist” pozları takınan, nüfuzu olan aptal bir felsefecidir ve kendisi İngiliz televizyonunda Donald Trump’a desteğini açıklamıştır. Žižek’e göre Trump’ın zaferi Cumhuriyetçilere ve Demokratlara “ne oldukları üzerine yeniden düşünmelerine” yardımcı olacak - ve bu durum “büyük bir uyanışa” vesile olacaktır. Yine Žižek’e göre Trump aslında faşizmi getirmeyecektir, endişelenmeye lüzum yoktur.

Lotta'nın özetle söylediği gibi: “Bu düşünce hatalı ve zehirlidir.” Ve Glenn Greenwald gibi insanların hatalı ve tehlikeli düşüncelerine benzemektedir. Glenn Greenwald’a benzer şekilde, bir kez daha faşizmin temsil ettiği şeyin gerçekliğini ve tehlikesini görmezden gelir, ve bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, Demokrat Parti burjuva diktatörlüğünün bir aracıdır ve insanlığa karşı işlenen büyük suçların ve kitlesel savaş suçlarının bir makinesidir.

Bu tür yanlış düşünceler, görünüşe göre Rusların Trump kampanyası boyunca devam eden işlemlerine katkıda bulunan Julian Assange gibi biri tarafından da örneklenmektedir. Assange’ın (kendi sözleriyle) şöyle dediğini duyduk:

Belki bu olumsuz bir değişime yol açacak, belki de olumlu bir değişime yol açacak, ama en azından değişime yol açacak veya değişim olasılığını açık tutacaktır.

Peki *ne tür bir* değişime yol açacak? Ne tür bir değişime yol açacağı meselesinde agnostisizme veya cahilliğe yer yoktur. Evet, herhangi bir biçimde burjuva diktatörlüğü halk kitleleri için çok kötüdür, kitleler için çok baskıcı ve ezicidir ve devirilmesi gerekir. Ancak, insanların her tür hakkını çiğneyen açık bir faşist diktatörlük, “belki olumlu bir değişim olur, belki de olumsuz bir değişim olur” kategorisinde yer alacak türden bir şey değildir.

Şimdi, özellikle Julian Assange’i keskin şekilde eleştirirken, ABD emperyalistlerinin zulmüne ve kendisinden intikam almaya yönelik girişimlerine karşı çıkılması gerekliliğini vurgulamak çok önemlidir, bunun Ruslarla bir ilgisi yoktur, fakat ezici bir biçimde bu sistemin canavarca suçlarını açığa vurmaktadır. Bu bağlamda, Berkeley Kaliforniya Üniversitesi Gazetecilik Yüksekokulu Dekanı ve gazetecilik profesörü Edward Wasserman’ın “*Julian Assange ve Zavallı İspiyoncular Devleti*” adlı ilginç bir makalesi vardı. (Bu makale, bu yıl 27 Nisan 2019 Cumartesi günü, *New York Times*’ta yayınlanmıştır.) Wasserman; siyasi ve kişisel açıdan ne kadar hatalı olsa da Julian Assange’nin WikiLeaks aracılığıyla “resmi sırların açıklanmasına olağanüstü olanak tanıdığını” belirtmektedir. Wasserman’ın dediği gibi, “Irak’ta ve Afganistan’da ABD’nin dahil olduğu sivillere yönelik savaş suçları, işkenceler ve zulüm” açığa çıkmıştır, bu nedenle ABD’nin hukuki arenada ve siyasi olarak kendisine saldırmasının nedeni budur. Bu boyut, bütün sınırlılıkları ve hatalarına rağmen insanların Assange’ın savunmasına katılmak zorunda olduğu

noktadır. Ve Assange'yi savunmanın gerekliliği ve önemi, özellikle ABD hükümetinin politik/yasal zulmünden sonra, bu hükümetin (Trump/Pence faşist rejiminin önderliğinde) şu anda çok ciddi casusluk suçlamalarına dayandığı gerçeğıyle büyük ölçüde artmaktadır. Bu zulüm sürecinin yalnızca Assange için değıl, aynı zamanda ABD emperyalizmi ve baskıcı kurumları tarafından sürekli olarak yürütölen savaş suçlarını ve insanlığa karşı diğler suçları ortaya çıkarmaya ve ifşa etmeye cesaret eden herkes için de korkunç etkileri olacaktır.

ABD hükümeti tarafından izlenen bu baskıcı hamlelere karşı çıkılması ve bu konuya önem verilmesi çok önemli olmakla birlikte; Assange, Glenn Greenwald ve Žižek gibi kişilerin düşüncesinde somutlaşan bu görüş ve yaklaşımı eleştirmeye de büyük önem vermek gerekir. Burjuva (ya da “önde gelen”) politikacıların aralarındaki nüansları, farkları, hatta bunun kitlelere, insanlık kitlelerine olan sonuçlarına dair herhangi bir analiz yapmadan bunların hepsini “hepsi aynı” şeklinde gören düşünce – işte bu çok zararlıdır.

Bu aşamada, 1930'larda Hitler'in ve Nazilerin iktidara gelmesi sürecinde Alman komünistlerinin öne çıkardığı eleştirilere bakmaya değler. Slogan, Alman komünistlerine atfedilmişti: **“Nach Hitler, Uns,” (yani: “Hitler'den sonra, Biz”)**. Başka bir deyişle, aynı düşünce biçimi gündemdeydi – Hitler'in hükümeti yönetmesi aslında bir şeyleri sarsacak ve toplumda bir krize yol açacak, o zaman komünistlerin iktidara gelme şansı olacaktı. Bu, Hitler ve Naziler tarafından temsil edilenin ve bunun insanlık için korkunç sonuçlarının çok ciddi bir şekilde küçümsendiğini gösteriyordu. Evet, oradaki komünistlerin devrimci bir temelde bütün sisteme sürekli ve sıkı bir şekilde karşı çıkmaları gerekiyordu, ancak Hitler'in ve Nazilerin bu sistemin tüm dehşetlerinin özellikle sapkın ve aşırı bir temsili olduğunu, bunu aşırı biçimlerle gerçekleştirdiklerini kabul etmek çok önemli ve gerekliydi.

Bu nedenle, bunlarla ilgili olarak, bugün ABD'de Trump/Pence rejiminde vücut bulan faşizme muhalefetin inşa edilmesinde, *“Faşistler ve 'Weimar Cumhuriyeti'nin Yıkımı... Ve Onu Neyin Değıştireceğı”* ve *“Jerry Rubin Olmamak, Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçek Bir Devrimci Komünist Olmak: KOMÜNİST PERSPEKTİFTEN TEMEL HAKLARIN SAVUNULMASI MÜCADELESİ”* gibi eserlerde ele alınan anlayışa dayanan ve bu süreçten çıkan bir bilimsel yaklaşıma ihtiyaç var (Bu makaleler revcom.us adresinde mevcuttur. Bob Avakian'ın Toplu Eserlerinin bir

parçasıdır.)

Birkaç kez vurguladığım “Cumhuriyetçi Parti Faşisttir, Bununla Birlikte Demokrat Parti de Büyük Savaş Suçları ve İnsanlığa Karşı Suçların Makinesidir” sloganında yoğunlaşan şeyi öne sürüyoruz. Bu şeylerin her iki yönünün öneminin vurgulanmasıdır: özellikle Trump/Pence rejimi ve Cumhuriyetçi Parti faşizminde bir bütün olarak temsil edilenlerin tanınması ve Demokrat Parti dahil tüm sistemin doğası ve büyük suçları ile bu sistemin işleminde rol alan ve uygulayıcısı olan herkesi belirtmektedir.

New York Times’ta (16 Temmuz 2019 Salı günü) yayınlanan *“İrkçilik Dolaptan Çıkıyor”* başlıklı makalesinde, Paul Krugman, yalnızca Donald Trump’ın değil, bir bütün olarak Cumhuriyetçi Parti’nin “uluduğuna” ve ırkçılığı açıkça ve kabaca ifade ettiklerine işaret ediyor. Krugman, Cumhuriyetçi Parti’nin her türlü karşı ırkçılık iddiasını düşürdüğüne değinerek bu makaleyi şöyle sonulandırıyor:

Cumhuriyetçilerin ırksal eşitliği desteklediğini iddia etmenin her zaman ikiyüzlü olduğunu söylemek caziptir; ulumlardan açık bir ırkçılığa geçişi memnuniyetle karşılamayı cazip hale getiriyorlar. Ancak ikiyüzlülük erdeme prim vermiyor, şu anda gördüğümüz şey, bu prime artık ihtiyaç duymayan bir partidir. Ve bu çok korkutucudur.

Krugman önemli bir noktaya parmak basıyor. Mesele yeterince ileri gitmemeleri ve özellikle de egemen sınıf partileri (Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) arasındaki dar çelişki ve çatışma koşullarından kopmadıklarıdır. Bu baskıyı içine alan ve bu baskı olmadan var olamayan bir sistemin temsilcileri ve uygulayıcıları olarak hareket ederken, ırkçı baskı gibi öfkelere karşı ikiyüzlü olarak muhalif davranma tutumu bulunur; bu sadece Cumhuriyetçi Parti için geçerli değildir, aynı zamanda Demokrat Parti için de geçerlidir. Bu durumda yoğunlaşan, çok gerçek ve akut bir çelişkiyi tanıma ve doğru bir şekilde ele alma ihtiyacı bulunur: Bir yandan Cumhuriyetçi Parti kadar Demokrat Parti’nin de bir sistem partisi olduğu gerçeğini, kitlelere yönelik büyük suçları sürekli olarak işlediğini ve insanlığın geleceği için varoluşsal bir tehdit içerdiğini belirtmek gerekiyor; ve öte yandan, (yukarıda Krugman’ın makalesinden alıntı yapılanların ifadesine göre), bu egemen sınıf partilerinden birinin (Cumhuriyetçilerin) açıkça

doğrudan bir tehlike olduğu gerçeğini ve evet ırkçı, insanı ve çevreyi yağmalayan şeylerden başka bir şey olmadıkları iddiasını taşımak gerekiyor. Bu durum, her iki tarafın da aracısı olduğu bütün bu sisteme karşı çıkılması ve sürekli olarak bu sistemin kaldırılması stratejik hedefine doğru aktif bir şekilde çalışmanın, aynı zamanda, faşist Trump/Pence rejiminin ortaya koyduğu acil tehlikenin farkında olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında şiddet içermeyen, ancak sürekli bir seferberlik içinde kitleleri ileriye götürmek için acilen yapılacak çalışmalardaki temel stratejik bakış açısıdır!

Bu anlayışı, farklı açılardan ve bütün boyutlarıyla gerçekten tanımamak ve ona göre hareket etmemek; bireycilikle, özellikle de elverişsiz ve rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmeye istekli olmamakla veya gerekli olabilecek fedakarlıklara göre davranmak yerine “acısız ilerleme” illüzyonu arayışıyla oldukça ilgilidir.

Fark edilmesi gereken tüm nüanslar ve çelişkilerin özellikleriyle birlikte, bu önemli gerçek şu temel ve yoğunlaşmış ifade ile ortaya konabilir:

Demokrat Parti Çözümün Değil Sorunun Bir Parçasıdır.

Burada “Demokratların gerçekçi tek alternatif olduğu” konusunda ısrar eden herkese meydan okunması gerekiyor: revcom.us web sitesinde, tarihsel sırasıyla ve özetler şeklinde yer alan **“Amerikan Suçları”** yazı dizisi yer alıyor. ABD egemen sınıfının korkunç suçları, bu ülkenin başlangıcından itibaren ve şu ana dek Cumhuriyetçi ve Demokrat yönetimler altında gerçekleştirildi. İşte yapılması gereken: Gidin ve “Amerikan Suçları” yazı dizisini okuyun ve geri dönüp niçin Demokratlara destek olmanın iyi bir şey olduğunu açıklamaya çalışın.

Mevcut şartlar altında Demokrat Parti, diğer tüm suçlarının ve bu sistemin sürdürülmesinde ve uygulanmasındaki özel rolünün yanı sıra, Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı çıkmak için anlamlı bir şey yapmayı reddettiği için faşizmin aktif bir kolaylaştırıcısıdır. Bu, Demokrat Parti lideri Nancy Pelosi’nin (veya kendisine denildiği gibi Piglosi’nin) ısrarının etkisinde, görevden alınma işlemi bir kez daha gündemden düştü. Bazı insanlar hatırlamayabilir (veya unutmayı seçmiş olabilir) ve diğerleri bilmeyebilir, ancak 2005-2006 yıllarında, George W. Bush’u ülkeyi götürdüğü yoldan geri çekmek için büyük bir duyarlılık vardı. Irak’a saldıran ve istila eden, o ülkede büyük bir yıkıma ve ölümlere neden olan Colin Powell, Cheney ve Rumsfeld,

Condoleezza Rice ve istihbarat ve tüm rejim tarafından kasıtlı ve sistematik olarak bilinçli bir şekilde üretilen sistematik yalanlar temelinde, Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu ve ABD'yi (ve ABD'nin "müttefiklerini" bu silahlarla tehdit ettiği konusunda yalan söylediler. Bu yalanlar, aslında, uluslararası savaş suçlusu olan ABD'nin Irak'a karşı saldırganlık savaşını sürdürmesinin rasyonelleşmesi içindi. George W. Bush'un görevden alınmasına yönelik büyük bir kitlesel düşünce vardı. Demokratlar, 2006 seçimlerinde her iki kongre evini de kontrol altına aldıklarında, Nancy Piglosi hemen görevden almanın masadan kalktığını söyledi. Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyor - ve bunu sadece bir birey olarak değil, Demokrat Parti'nin önderliğinin temsilcisi olarak da yapıyor. Sokak çetelerinden bir terim ödünç almak gerekirse, Demokrat Parti'nin "kaçakçıları" şöyle diyor: *"Trump'tan bahsetmemeliyiz, çünkü bu durum yalnızca ona hizmet eder; bizi etkilemek için böyle yönlendirme yapıyorlar."* Sanki Trump'ın etkilenmesi iyi bir şey değilmiş gibi... Piglosi ısrar ediyor: *"Buna düşmeyeceğiz, Trump'ı sorumlu tutacağız."* Yapma ya! Peki nasıl? Elinizdeki en güçlü araçlardan birini görevden almayı kullanmayı reddedip, bunlara karşı gerçekten anlamlı ne yapacağınızı sanıyorsunuz?

Geçen gün internette haber portallarının birinde bir yorumcu gördüm, kendisi (bir yandan saçma sapan şeyler derken) aslında biraz bilgi veren ve önemli bir gözlem yapıyordu. Şöyle diyordu: "Yasalar kendilerini zorlamaz. Bir şey yapar ve onunla baş ederseniz, yasa anlamsızdır." Evet, Piglosi senin "hesap verebilirliğin" (Trump'ı hesap verebilir göstermen) anlamsızdır, çünkü uygulamanız gereken ve bundan sorumlu olduğunuz en etkili araçları kullanmayı zaten reddediyorsunuz.

Şimdi, bazı insanlar bunun sadece Piglosi ve diğerleri tarafından yapıldığını söylüyorlar çünkü 2020 seçimleri akla geliyor ve Cumhuriyetçi Parti mühimmatını Trump'a karşı "bu bir cadı avı" olduğu konusunda ısrar etmiyorlar. Bu Demokratlar'ın ikinci bir değerlendirmesi olabilir, ancak Piglosi'yi dinlerseniz, bize anlaşmanın gerçekte ne olduğunu söylüyor. "Ülke" zaten çok derin ve yoğun bir şekilde bölünmemiş gibi, bu noktada Trump'ı ele geçirmenin ülkeyi daha da böleceğini söylüyor, tam da bu yüzden Trump gibi biri doğrudan seçiliyor.

Fakat gerçekte üç neden bulunuyor, ya da bunlara Piglosi ve diğerlerinin sahip olduğu **"üç korku"** diyebiliriz. Öncelikle **Trump ve Cumhuriyetçilerden korkuyorlar**, bu yüzden Trump

ve Cumhuriyetçilerin yapabileceklerinin şartlarını belirlemelerine izin veriyorlar. Bunların “mantıkları” şöyle işliyor: *“Trump, onu suçlamaya çalıştığımızda geri teper, bu yüzden onu etkilemeye çalışmamalıyız.”* Bunu doğrudan söylemeseler bile, söylediklerinin asıl mantığıdır budur ve açıkça bunu ifade ederler. Bu yüzden Cumhuriyetçilerin gündemlerini takip ediyorlar, bu sistemin “normlarına” karşı koymalarını ve daha da agresif şekilde ezilmelerine neden olan koşulları belirlemelerine izin veriyorlar. Kendi burjuva “ilkelerince” bile, Demokratların, Cumhuriyetçilerin izin verdiklerine göre değil, Anayasalarında bulunanlara dayanarak hareket etmeleri gerekmektedir.

İkincisi, Trump ve Cumhuriyetçi Parti’den korkmakla birlikte, **yasaların gerçekten zorlamayacağı gerçeğinden korkuyorlar**. Trump’ı bir şekilde ele geçirirlerse, yalnızca onu etkilemekte başarılı olmayacaklarından, aslında Senato’da mahkum edilmekten de korkuyorlar - Trump’ın kendilerine rest çekmesinden korkuyorlar: *“Siktirin gidin! Ben Başkanım. Sizin bu uygulamanızı tanımıyorum”* diyecektir çünkü. O zaman, neye ve kime başvurabilirler? Bu, bu ikinci noktanın diğer boyutunu gündeme getiriyor: **Trump’ın “tabanından” korkuyorlar**. Bu faşist güçlerden, Trump tarafından gittikçe daha şiddetli bir şekilde hareket etmek için cesaretlendirilen ve yönlendirilen bu “tabandan” korkuyorlar. Yani Piglosi ve diğerleri bundan korkuyor.

Fakat en azından buradaki “üçüncü korku”; ülkedeki bölünmenin **diğer tarafındaki insanlardan, Demokratlara oy verme eğiliminde olan insanlardan, özellikle de ezilen temel halk kitlelerinden korkuyorlar**. Temel kitlelerden ve diğerlerinden korkuyorlar. Trump ve Pence tarafından temsil edilenlere öfke duyan halktan korkuyorlar. Demokrat Parti’nin ve hizmet ettiği sistemin izin verebileceğinin dar sınırları içinde olmadığı sürece, bu insanların sokakta bulunmasını istemiyorlar. Ve bu insanların Trump’ın ardından giden faşistlere meydan okumasını istemiyorlar. Demek ki Piglosi ile gerçekte olan şey işte budur ve suçlamaya yönelik bir hamleye inatla karşı çıkarlar.

Ve sonrasında Cumhuriyetçi Parti’nin saldırgan faşist görevlilerinden birine, Iowa Kongre Üyesi Steve King’e gelelim. Son zamanlarda, bütün diğer çirkin açıklamalarının yanı sıra, Müslümanlar ve göçmenler hakkında açıkça ırkçı, kötümser ve kabaca aşağılayıcı ifadeler kullanan King,

resmi kampanya sayfasında řu mesajı yayınladı:

Millet yeni bir iç savaş hakkında konuşmaya devam ediyor. Bir tarafta yaklaşık 8 trilyon mermi bulunurken, diğ er taraf hangi tuvaleti kullanacağını dahi bilmiyor.

şimdi, bu yorumda “çılğınca bir içğörü” olduğu söylenmelidir. Açıkçası, bu, trans bireylere olduğu kadar trans haklarını destekleyenlere yönelik alçakça bir saldırıdır. Yani bir yandan, bu çok çirkin bir ifadedir, tamamen gerici ve alçakça bir ifadedir. Ancak bir yandan da gerçekliğ e yönelik bir temsili ifade eder, çünkü insanlar trans bireylerin, eşcinsellerin, kadınların ve diğ erlerinin haklarını haklı bir şekilde desteklerken, bunlar arasında hüküm süren kendiliğ inden görünümle ilgili gerçek sınırlamalar ve sorunlar bulunmaktadır. “Kimlik” temelli çizgilerde belirli bir darlık vardır ve toplumda (ve dünyada) bir bütün olarak şekillenen daha büyük dinamikleri göz ardı etmek ya da yeterince dikkat etmemek gibi durumlar söz konusudur. Bir kez daha, insanlar etrafta kavga ederken ya da bu baskıya, ya da bu özel baskı, ayrımcılık ve önyargı örneğ ine karşı bir miktar direnç yükseltirken, Trump/Pence’de somutlaş an tüm saldırıya katlanmak için toplanmadıklarını görüyoruz. Bir bütün olarak, kendilerini “ilerici” veya “farkında” olarak kabul eden kişilerde, Amerikan şovenizmine yönelik gerçek bir kopuş yaşıyamama sorunu bulunur ve bu ciddi bir sorundur. Bu ülkedeki burjuva düzeninin “normlarını” (ve bazılarında bu “medeniyeti restore etme” çağrısı içerirken) faşistler bu “normları” çiğ nemeye ve yırtıp atmaya kararlılar.

Tüm bunlar, King’in ifadesinde bir tarafının 8 trilyon mermiye sahip olduğunu, diğ er tarafın hangi tuvaleti kullanacağını bilmediğ i şeklinde ifade ediliyor. Bu durumda bir kez daha meselenin tuvalet kullanımı olmadığını belirtmek gerekir. Bu önemlidir. Fakat bu geliş me eğ ilimi řu an çok kötü bir şekilde tek taraflı bir iç savaş a doğ ru hareketin büyük bir resmini vermektedir ve eğ er bu yörüngede iş ler devam ederse sonuç gerçekten feci olabilir.

Bu yüzden bu durum üzerine düşünmek için uyarıcıdır – ve sadece bu da değ il, aynı zamanda insanların saldırıya uğ radığ ı çeş itli yollarla ilgilenen ve büyük bir zulme karşı baskı altında yoğunlaş an, bu faşist güçlerin saldırısına karşı savaşmak için bir araya getirilmesi gereken insanlar açısından da eyleme yönelik ciddi bir teş viktir. Sadece burada değ il, tüm dünyada ezenlerin süpürölmesi gerekiyor.

Şimdi, göz ardı edemeyeceğimiz bir başka unsur, King'in tarif ettiği şeylerin çoğunun belirli bir şekilde, özellikle ilerici ya da sözde "uyanık" orta sınıf insanlara uygulanmasına rağmen, başka bir sorun var. Ve bu gerçek bir devrim için bir hareket inşa etmede radikal biçimde dönüştürülmesi gereken bir şeydir.

İşte burada, gerçek bir devrim inşa etmek ile bu faşist rejimin sürmesi arasındaki çok acil bir meseleye geliyoruz. **Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz**'in 2. bölümünden alınan aşağıdaki açıklamalar, konuyla son derece ilgilidir ve önemlidir:

Bu faşist rejime karşı mücadele ile devrimi inşa etme arasındaki ilişki "düz yol" ya da "tek yönlü sokak" şeklinde değildir: "İlk önce bu rejimi devirmek için kitlesel bir hareket inşa ediyoruz ve sonra dikkatimizi doğrudan devrim için çalışmaya yönlendiriyoruz" gibi bir durum yoktur. Hayır. İnsanları farklı bakış açılarından, genel olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında birleştirmek ve harekete geçirmek çok önemlidir. Ancak, bunu geniş ölçekte ve bu amacı yerine getirmek için daha fazla ve daha fazla sayıda insan ortaya çıkmazsa, bu hedefi yerine getirmek için gerekli olan kararlılığı göstermek daha zor olacaktır. Sadece bu rejime değil, bu rejimin doğası gereği derin ve belirleyici çelişkilerinin ortaya çıktığı bir sisteme, doğası gereği dayattığı dehşete sahip bir sisteme son vermek gereklidir. Bu sistemin kendisi ortadan kalkmazsa kitleler gereksiz yere acı çekmeye devam edecek. Daha fazla insan bilinçli olarak öne çıktığında ve devrim için aktif bir şekilde çalıştığında, gücü büyüüttüğünde, bu devrimci gücün "moral üstünlüğü" artan sayıda insanı şu an iktidardaki faşist rejimi devirme noktasında güçlendirecektir, her ne kadar insanların pek çoğu devrime kazanılmayacak olsa da (ve belki de bazıları hiç kazanılmayacaktır) durum bu şekildedir.